

عنوان مقاله:

استفاده از معیار خاک جهت ارزیابی شدت بیابان زایی (مطالعه موردی: دشت سگری اصفهان)

محل انتشار:

فصلنامه علوم آب و خاک، دوره 17، شماره 63 (سال: 1392)

تعداد صفحات اصل مقاله: 11

نویسندگان:

علی خنامانی

حمیدرضا کریم زاده

رضا جعفری

خلاصه مقاله:

یکی از مهم ترین عواملی که بر پدیده بیابان زایی تاثیر می گذارد، شرایط خاک می باشد. هدف از این مطالعه، بررسی خصوصیات خاک به عنوان معیاری جهت ارزیابی بیابان زایی است. بدین منظور، مهم ترین شاخص های خاک منطقه که بر بیابان زایی موثر می باشند، انتخاب شدند. نمونه برداری ها در منطقه سگری واقع در شرق اصفهان و به وسعت ۱۱۲۱۶۷ هکتار صورت گرفت و شاخص های: بافت خاک، میزان گچ، بیکربنات، هدایت الکتریکی (EC)، pH، مواد آلی، سدیم، کلر و نسبت جذب سدیم تعیین گردید و در مجموع ۳۴ نقطه نمونه برداری سطحی صورت گرفت. به منظور تهیه نقشه وضعیت خاک، داده ها پس از آنالیزهای آماری و تعیین نرمال بودن با استفاده از آزمون کولموگروف- اسمیرنوف در محیط ۱۵ SPSS، وارد محیط ۹.۳ Arc GIS گردید. برای تهیه نقشه هر یک از شاخص های خاک، از روش های معکوس فاصله وزنی و کریجینگ معمولی و گسسته استفاده شد. بدین منظور، از روشی که بالاترین دقت را داشت، استفاده گردید. در ادامه نقشه ها براساس روش مدالوس امتیازدهی شده و از میانگین هندسی شاخص های خاک، نقشه نهایی وضعیت خاک تهیه گردید. نتایج نشان داد که بیشترین مساحت منطقه مربوط به کلاس متوسط بیابان زایی و برابر با ۶۶۰۰۰ هکتار می باشد. مساحت کلاس هاس شدید و خیلی شدید بیابان زایی نیز به ترتیب برابر است با ۴۵۶۵۰ و ۵۱۷ هکتار. نتایج هم چنین نشان داد که شاخص های درصد مواد آلی، درصد گچ، هدایت الکتریکی و نسبت جذب سدیم، مهم ترین شاخص های موثر در پدیده بیابان-زایی در منطقه سگری اصفهان هستند.

کلمات کلیدی:

Desertification, Dry land, Soil characteristics, Index, Criteria, GIS, بیابان

زایی، مناطق خشک، خصوصیات خاک، شاخص، معیار، GIS

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1204175>

